

*Березнікова Н. І.,
старший викладач кафедри іноземних мов та прикладної лінгвістики
Національного авіаційного університету*

МАРКЕРИ ІНДИВІДУАЛЬНОГО САМОРОЗВИТКУ В КОЛЕКТИВНІЙ ІДЕНТИЧНОСТІ СУЧАСНОЇ КОРИННОЇ МОЛОДІ ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ (НА ПРИКЛАДІ ОПОВІДАННЯ ШЕРМАНА АЛЕКСІ «SEARCH ENGINE»)

Анотація. У статті розглядаються аспекти збереження національного коріння корінного населення Північної Америки у взаємодії індивідуальної та колективної форми ідентичності в умовах переселення індіанської молоді в міста та пошуку свого «Я» на матеріалі оповідання Шермана Алексі «Пошукова система» із збірки «Десять малих індіанців». Література сучасних корінних авторів Північної Америки розкриває авторське ставлення до збереження історії індіанських племен та збереження історичної пам'яті як культурної спадщини корінного народу в літературі. Висвітлення проблем розвитку ідентичності сучасного покоління корінного населення американського континенту представляє як взаємозв'язок колективної (родина та резервація) та індивідуальної (особистість) ідентичності та розбіжності між ними крізь призму просторово-часового континууму. Шерман Алексі, письменник північної Америки, чий корінь пов'язано із резервацією Кер д'Аллен/Спокан, продовжує розповідати історії про молодь резервації, яка на початку 90-х років почала активно рухатись за кордони резервацій та руйнувати стереотипи, нав'язані колоніальною політикою. Оповідання соціального спрямування Ш. Алексі представляють нові вектори виживання національної ідентичності «Ми» колективної та «Я» індивідуальної корінних з «Іншими» в новому оточенні в мультикультурних, шумних, великих містах з яскравими вогнями вітрин. Молоді індіанці, які приїхали впевнитись у самоусвідомленні в міста та винайти нові критерії вартості для сучасної корінної молоді, але найчастіше їх зустрічають страхи, брехня, одурювання та «несправжні» люди з несправжніми речами. Автор підкреслює суттєві соціальні проблеми корінного населення під час асиміляції та внутрішньої боротьби корінного народу за виживання на своїй землі. Використовуючи гумор, сатиру, сьоб та кітч, письменник висвітлює вектори становлення сучасної корінної молоді, здатної до збереження історичної пам'яті та землі корінних, й винайдення особистісного шляху та цікавого життя в сучасному інформаційному світі. Письменник створює пошук визначення корінної ідентичності молодими індіанцями відповідно до складників трикстеру та гумору з уявою як авторського алгоритму виживання в умовах політики мейнстріму.

Ключові слова: індіанська молодь, індивідуальна та колективна ідентичність, Спокан, університет, пошуковий двигун.

Постановка проблеми. Актуальність проблеми самоідентифікації індивідуальної ідентичності, а також збереження її в межах колективної набуває значимості в період глобальної кризи національної ідентичності, тоді стає необхідним пошук

та збереження національної пам'яті, коренів родин, націй, а також пошук себе як особистості у взаємодії культур [1, с. 95]. Молоді індіанці на резерваціях відриваються від своїх родин та втрачають зв'язок із колективною ідентичністю, родиною, домом, землею, культурною спадщиною попередніх поколінь предків. У великих містах, куди переміщуються молоді індіанці, вони потрапляють у мультикультурний комунікативний простір колективної та індивідуальної ідентичності. Для становлення молоді важливі обидва рівня ідентичності як індивідуальний та колективний. Будь-яка особистість у суспільстві розвивається в особистісному вимірі «Я», спрямованому вертикально, а також і в соціальному, який представлено в горизонтальній площині. Колективний рівень ідентичності «Ми» на резервації пов'язано з такими маркерами, як сумісна дія жителів резервації, які мають схожий із соціальним стан, землю на який вони живуть та працюють, мають спільну історичну пам'ять, продовжують складати усні історії, усвідомлюючи себе як населення резервації, тобто зберігають ідентичність нащадків корінних жителів Північної Америки [2, с. 32]. Але швидкоплинний сучасний світ постійно змінює ставлення молоді до своїх родинних коренів та пропонує інші шляхи молодим індіанцям у мейнстрімному світі.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Дослідженням національної ідентичності північноамериканських індіанців у творчості сучасних корінних письменників займалися літературні критики К. Лінкольн, П. Гунн, С. Момадей, Е. Кук Лінн, Л. Оувенс, в Україні аналізом літературних творів письменників-нативістів із проблем національної ідентичності займаються О. Шостак, С. Волкова, Н. Висоцька, В. Базова, А. Колісниченко, Г. Білоконь. Дослідники пояснюють «національну ідентичність як сукупність етнокультурних чинників, сформованих унаслідок тривалого історичного процесу, в якому ключовими чинниками виступають єдина мова, спільні традиції і релігія. Саме завдяки спільній спадщині, що становить неповторну національну культуру нації, індивіди, що вважають себе її частиною, спроможні дізнатися про своє справжнє місце в сучасності» [1, с. 96]. Дослідниця О. Шостак переконана, що ознакою передумови створення ідентичності (національної, етнічної) є наявність «формувань, які містять заперечення іншої ідентичності, оголошуючи про те, ким ми не є. У цьому зв'язку до появи колективної або й особистої ідентичності обов'язковою умовою є поява образу «іншого», найчастіше ворога, на тлі цього образу і відбувається процес самоідентифікації» [3, с. 292].

Говорячи про колективну та індивідуальну ідентичність корінних народів Північної Америки, необхідно зазначити

важливість такого маркеру, як дім. Для корінної культури уявлення про дім пов'язано з тим природним середовищем, де індіанці почуваються гармонійно, землею, на якій стоїть дім та живуть батьки, батьки батьків, брати, сестри, двоюрідні та троюрідні родичи. О. Шостак переконана, що «в будь-якій автохтонній культурі дім буде розглядатися як упорядкована цілісність, що протистоїть хаосу. Для збереження душевної рівноваги індивід має поділяти систему релевантностей, що прийнята членами його найближчого оточення, таким чином він має шанс перебачити дії інших членів групи щодо себе, рівно як і їхню реакцію на власні вчинки. У такий спосіб людина здатна не лише передбачити завтрашній день, але й планувати віддалене майбутнє» [3, с. 291].

Особливими маркерами творів корінного письменника Північної Америки Шермана Алексі є гумор, стьоб та кітч. Дослідниця Т. Гундорова доводить, що «загалом кітч проявляє і формує соціальне несвідоме і є своєрідним стилем (чи антистилем) культури» [4, с. 100]. О. Поліщук доводить, що іронія постмодерну спрямована не на сам об'єкт, а на уявлення, які склалися про нього. Стьоб може бути вираженням тонко, жорстоко, агресивно, як інтелектуальне глузування, з подвійним смислом [4, с. 101]. Призначення стьобу – замаскувати іронію під серйозність, камуфлювати або кодувати інформацію [4, с. 101].

Мета статті – проаналізувати основні маркери індивідуальної та колективної ідентичності урбанізованої корінної молоді Північної Америки у творчості Шермана Алексі на прикладі новели «Пошукова система» (Search Engine) із збірки «Десять малих індіанців» (Ten Little Indians) та визначити зміни в цінностях нащадків корінного населення.

Виклад основного матеріалу. Збірка оповідань автора «Десять малих індіанців» (Ten Little Indians), яка вийшла у 2004 році, присвячена пошуку своєї особистості молодими індіанцями. Назвою збірки Шерман Алексі вказує на історичну пам'ять та боротьбу із расизмом через наявність стьобу в назві оповідання «Десять малих індіанців», яка нагадує читачеві відомий твір Агати Крісті «Десяти малих негренья» та відому дитячу лічилку, та обидві назви приховують расизм до представників кольорової шкіри. Кожен твір автора спонукає до активної участі читача в декодуванні текстів.

Перша новела «Пошукова система» розповідає про індіанку Корліс, яка обожає читати книги, особливо поезію. Автор дав таку назву як спеціальний код для розкриття образу головної героїні новели, дуже здібної індіанки на резервації із двох аспектів. Відомо, що термін «пошукова система» належить до галузі інформаційних технологій, завдяки люди шукають потрібну їм інформацію. Тому можна інтерпретувати вживання терміна Шерманом Алексі як наявний стьоб щодо співвідношення нових технологій та можливостей індіанки Корліс шукати й знаходити необхідне простішими способами порівняно з потужними інформаційними технологіями, за якими стоїть чисельна армія науковців та програмістів. Але також бачимо іронічну гордість автора через те, що деякі особистості серед індіанської молоді дуже енергійні й кмітливі до пошуку нового у житті і тим самим сприяють своїй резистентності в сучасному технологічному часі та здатності відірватись від «Ми» колективного на резервації та винайти своє «Я» через отримання сучасних наукових знань, освоєння цікавої професії, що принесе більше користі родичам на резервації задля збереження історії народу в умовах глобального світу.

Постмодерна романтична новела «Пошукова система», де головна героїня – дев'ятнадцятирічна індіанка Корліс Джозеф, привертає увагу іншим стереотипом молодих індіанок на резервації. Дослідниця О. Шостак наголошує на здатності наступних поколінь корінних «демонструвати всі ознаки «успішної» інтеграції в мейнстрімне біле суспільство» [6, с. 616].

Корліс, наче швидкий вітер, що відчувається в імені Корліс, вона старанно вчилася у школі, отримувала нагороди в конкурсах, стипендії на навчання у Вашингтонському університеті, завзято береться за кожен новий пошук. Дихотомію до образу активної студентки Корліс ми бачимо у фільмі «Димові сигнали»: на резервації щодня у старому авто Шевроле Малибу випуску 1965 року подорожують молоді індіанки Люсі та Вельма, які їдуть до своєї мети з використанням заднього ходу. І так кожного дня, весь день вони проводять в автомобілі, який може їхати в оберненому напрямку, щодня пісні, пиво, діалогі-обіцянки по дорозі до кордону резервації. «Використовуючи здоровий стьоб в їхніх щоденних діалогах, Алексі кепкує не з індіанок резервації Кер д'Аллен, а з відсутності бажання у молоді отримати хорошу освіту й досягти справжньої мети у житті, через острах замінити «несправжні» поїздки в автомобілі <...> Символ реверсного автомобіля має застерігати нащадків корінного населення щодо малоперспективного майбутнього і спонукати до дій» [4, с. 103]. У такий спосіб Шерман Алексі привертає увагу до соціальних проблем молоді на резерваціях, «перетворюючи металеву коробку на колесах на ікону кітчизації» [4, с. 102]. Образ Корліс у цій дівчачій дихотомії – це заклик до молоді до руху вперед, до освоєння професій та нових знань для виживання.

Головна героїня новели Шермана Алексі, індіанка Корліс Джозеф – студентка літературних студій у Вашингтонському університеті Сіетла. Їй дев'ятнадцять років, вся рідня – індіанці Спокани, діди, прадіди, мати, батько, сім братів, троє дядьків, тіток, двоюрідних сестер, а також багато далекої рідні беруть своє коріння з плем'я Споканив, яке історично жили біля водоспадів річки Спокани. Всі вони живуть на резервації, чоловіки – робітники на будівництві, так звані «сині комірці», коли є робота. Коли ж сидять без роботи вдома, живуть за те, що зароблять їхні жінки та спокійно себе почувають. Жінки-індіанки на резервації працюють постійно, оскільки мають забезпечувати родини. Жінки у великій родині Корліс заробляють більше та посідають місце голови родини. Троє дядьків разом із батьком Корліс занепокоєні, чому вона постійно читає літературні твори, особливо улюблену поезію, тому «приділяють» увагу тематиці книжок, які бачать у Корліс. Та індіанка не уявляє своє «особливе» життя без постійних запитань, на які потрібно знайти відповідь саме в книжках. У неї постійно мозок зайнятий запитаннями, які є закликом до пошуку: «Як ви можете мати добре життя без гарної поезії (How can you live a good live without good poetry?)» [5, с. 13] (переклад тут і далі Н. Березнікової). У цих запитаннях відчуваємо відверте гірке жалкування щодо близьких, особливо до чоловіків у родині, оскільки вона «ненавиділа їхні індивідуальні острахи та колективну втрату амбіцій (she hated their individual fears and collective lack of ambition)» [5, с. 13]. Всі чоловіки в родині звикли працювати лише гайковим ключем, тому не задавали наріжних запитань про надвисокі матерії. Можливо, саме цьому, знаючи, що більшість індіанців на резервації побоюються поезії, в неї було бажання показати, як вона обожає поезію, до якої резерва-

ції ставляться з острахом. Вона не хизується з родичів, показуючи свою особливі здібності у сприйнятті поезії, але саме її «особливість» надає їй сили захищати вподобання й набувати самовпевненість у житті поза резервацією.

Корліс любить свою родину, всіх шумних родичів, коли вони збираються всі разом. Вона не відчуває себе єдиною часткою з родиною, представники чоловічої частини родини, ті що зросли у матриархальній культурі, але жили в патріархальній країні, настирливо радять не витратити себе на читання поезії, а радше зайнятися вивченням «науки і математики і права і політики. Ти станеш заможною та відомою. Ти станеш найкрутішою індіанкою у світі (science and math and law and politics. You're going to be rich and famous. You are going to be the toughest Indian woman around)» [5, с. 13]. Батько підтримує дядьків, запевняє, що «як тільки Корліс закінчить коледж, вона отримає ступінь юриста, вона повернеться на резервацію та виправить все, що погане. Ми, чоловіки, ще маємо можливості. <...> Моя дочка спасе наше плем'я (After Corliss graduates from college and gets her law degree, she's going to move back to the reservation and fix what's wrong. We men have had our chances. <...> My daughter save our tribe)» [5, с. 16]. Шерман Алексі розгортає палітру із кількох дихотомій трікстеру, як відображення філософської категорії «єдність та боротьба протилежностей», яка є рушійною силою до боротьби. Так, перша дихотомія стосується пріоритетів щодо вибору галузі для успішної професії Корліс (обрано чоловіками родини), що не відповідає інтересам молодої індіанки, а відповідно, є небажаною, та літературної творчості (як особистісного захоплення), яке є неприйнятним у родині. Таким чином оголюється також внутрішній конфлікт у самосвідомості Корліс «Ми» та «Я» як дихотомія між колективною ідентичністю родини, котра підтримує індіанку навчатись на літературному факультеті, надсилаючи кишенькові гроші для проживання, та внутрішнім острахом Корліс бути чесною та відритою і «сказати родині, що вона не належала їм, що вона була призначена для чогось більшого (she tell her family that she didn't belong with them, that she was destined for something larger)» [5, с. 14].

Шерман Алексі через роздуми Корліс та запитання до життя створює образ молодої індіанки, котра була «суперечлива, молода, збентежена, розумна, ще не зовсім сформована, амбіційна (She was contradictory and young and confused and smart and unformed and ambitious)» [5, с. 14].

Вона знала з усних переказів індіанців, що за двісті років вони мали пристосуватись та навчитись стояти «в черзі» за всіма людськими цінностями, навіть за мріями, страхи та небезпечність стояли поряд із ними. Корліс постійно запитувала себе в уяві, чому індіанці не спробували знайти інший спосіб вийти із цієї черги за забезпеченням бідних мешканців резервації, й сама давала відповідь. Вона знала про колективне тяжіння, оскільки індіанці ідентифікують себе з родиною, племенем, землею, тому що «вони би швидше вмерли, стоячи разом у черзі, <...> Індіанці боялися бути на самоті, <...> Але Корліс завжди мріяла про усамітнення. (They'd rather die standing together in long lines than wandering alone in the wilderness. <...> Indians were terrified of being lonely, <...>, but Corliss had always dreamed of solitude)» [5, с. 10].

Свій внутрішній пошук свого «єго» вона розпочала ще зі шкільних творів. Оскільки життя на резервації змалечку дало зрозуміти їй, що вона як дитя бідних індіанців може розрахо-

увати в житті лише на мінімальну оплату праці, щоб вижити, «але вона хотіла максимуму від життя, справжнього життя аборигенів, так що вона пробилася собі шлях із середньої школи з недостатнім фінансуванням аж до публічного коледжу, хоч він також мав недостатнє фінансове забезпечення (But she had wanted a maximum life, an original aboriginal life, so she had fought her way out of her underfunded public high school into an underfunded public college) [5, с. 5]. Ще у школі вчителі були у захваті від її завзятості в читанні стосів творів та здібностей у написанні своїх оповідань, які вони слухали в класі. Деякі вчителі робили ксерокопії її студентських робіт, навіть зробили їй грошовий подарунок та книги на честь закінчення школи. Незважаючи на присутність у країні расизму, сексизму, класової нерівності, її особистий шлях вказував на успішні здобутки індіанської дівчини в цій країні. Корліс мала певну мету й була вмотивована працювати влітку, наполегливо навчатись, отримувати за успіхи нагороди й стипендії на навчання. Своїми знаннями вона за рахунок стипендій забезпечила собі навчання на літературному факультеті у Вашингтонському університеті, отримала окрему кімнату в гуртожитку. Шерман Алексі маркує її кімнату в американському університеті «як академічний гулаг, але вона сама обрала такий спосіб життя. <...> Її самою розкішшю (необхідними) були книги. <...> Вона ще ніколи не зустрічала людини більш цікавою для неї, ніж хороша книга. То як вона змогла би жити з нецікавою індіанкою, коли могла жити із Джоном Донном, Елізабет Бішоп та Ленгстон Хью (she lived in an academic gulag, but she'd chosen to live that way, <...> Her only luxuries (necessities!) were books. <...> She'd never met one human being interesting to her than a good book. So how could she live with an interesting Indian when she could live with John Donne, Elizabeth Bishop, and Langston Hughes?)» [5, с. 10].

Стьоб містить такі риси, як знущання, оцінку іронію, пародію, які можуть бути виражені і «тонко», і «жорстко», і «агресивно», і «жорстко», але важливою рисою стьобу є «насамперед інтелектуальне глузування, дражливе, з подвійним смислом» [4, с. 101].

Шермана Алексі у такому словосполученні, як «академічний гулаг», акцентує на невідповідності поняття і відомостей про Гулаг як далеку місцевість у Сибіру. Туди у п'ятидесяті роки минулого століття відправляли на поселення та роботи політичних в'язнів, серед яких було багато справжніх науковців, з однією перевагою, вони могли читати «дозволені» сталінськими комісарами книги, а також знаходились під щільним контролем представників влади. Шерман Алексі, вживаючи кітч кітчу, який вказує на перекодоване явище, загострюючи в цьому випадку значення слів [7, с. 247]. Оскільки молода індіанка з резервації Спокан потрапляє в гуртожиток одного з відомих університетів у США та знаходить «академічний гулаг», замість вільного дихання повітрям або на резервації разом із рідними, або прогулянок та спілкування зі студентами в університетському парку. Словосполученням «академічний гулаг» автор грірко наголошує на негативному ставленні до самотності, замкненості в собі, романтизації неприйнятних явищ молодими індіанцями, які вийшли за межі резервації та опинились у пошуках визначеності особистої ідентичності. «Єго» Корліс, яка вдома на резервації плекала домашню самотність у своєму родинному колективі, в місті також високо цінує свою відокремленість. Ставлення до сусідок по кімнаті є суперечливими. Якщо індіанка-сусідка їй була б нецікава та незручна, оскільки

до них могли приїхати ще чисельні родичі із резервації, то існування в одній кімнаті з білою студенткою було неможливим. Внутрішнє мислення тверезо застерігало Корліс від наслідків проживання з білою сусідкою, щоб зберегти та не втратити свою загадкову індіанську ідентичність. Індіанська студентка просто мала страх, бо існувала ймовірна загроза, що буде знята вуаль із «романтичності», розкриється те, що вона вдало маскувала свою звичайність, відповідно, вона втратить свої «магічну» силу. «Якби вона жила з білою, Корліс розуміла, дуже швидко стали б сприймати її як звичайну, оскільки вона і є така. Жахливо ділити ванну з індіанкою та продовжувати романтизувати. (If she lived with a white person, Corliss knew she'd quickly be seen as ordinary, because she was ordinary. It's tough to share a bathroom with an Indian and continue to romanticize her)» [5, с. 11].

Важливою характеристикою корінного населення була здатність все обмінювати, через бартер отримувати необхідні їм речі, також продавати за ніщо свої культурні святині. Але білі використовували символи індіанської культури не за призначенням, принизливо для корінних мешканців [7, с. 245]. Корліс була таки здатна до пристосування в сучасному світі білих. Вона для себе вирішила, що бідна індіанська дівчина має отримувати якісь переваги від своєї корінної ідентичності, хоча б позувати на фото з туристами. Білі туристи цікавились красивими відомими туристичними місцями, розчулено дивились на скелі, водоспади, гори, індіанську малечу, молодих індіанок. Такий романтизм білих туристів приймався Корліс, «але це зовсім не означало, що вона бажала ділити холодильник із цим (романтизмом). Якщо біла публіка сприймає її наче сирену та святу та мудру тільки тому, що вона індіанка, <...> Корліс не бачила причини їм заперечувати (but that didn't mean she wanted to share the refrigerator with. If white folks assumed she was serene and spiritual and wise simply because she was an Indian, <...> then Corliss saw no reason to contradict them. The word is a competitive place, and a poor Indian girl needs all the advantages she can get)» [5, с. 11]. Таким кітчем над підтримкою Шерман Алексі вказує на несправжні захоплення білого населення «вторинними» цінностями. У молоді корінної невиважені цінності та фейкове уявлення, яке є бажаним білою аудиторією. Тобто індіанка робила бартер із білими корінними цінностями та емоціями задля виживання та пристосування корінних мешканців у світі білих, оскільки на резервації вони звикли все обмінювати [4, с. 101].

Автор внутрішній монолог Корліс щодо недоліків можливих сусідок по кімнаті представляє дихотомією з прикметників щодо визначення образу індіанок як нецікавих, звичайних, нудних та, відповідно, образів білих дівчат як цікавих, розумних, романтичних. Шерман Алексі таким стьобом по дихотомії маркування загального образу корінних молодих дівчат поряд із внутрішньою самооцінкою Корліс власних «особливих» здібностей вказує на протиріччя молоді у невизначеності, до якої ідентичності вона, молодь, себе зараховує. Тому стьоб присутній у зображеннях постійного міркування індіанки щодо свого уявного місця як поряд із поезією відомих поетів, так із пошуком невідомого індіанського поета. Студентка-індіанка проводить пошукове дослідження в мережі в бібліотеці Вашингтонського університету. Маючи бажання донести поезію індіанського поета-маргінала на резервацію Спокана до мешканців, які не розуміють поезію, не цікавляться корінними авторами та забувають свої корінні історії, Корліс проявляє

зв'язність у пошуку у мережі та наче підтверджує вибір назви твору Ш. Алексі. Молода індіанка-студентка у своєму пошуку творів поета Одена випадково дізнається про поета-індіанця, чий коріння починається з резервації Спокана. Стьобом автор маркує занепад у бібліотеці у діалозі Корліс та бібліотекарки державного Вашингтонського університету міста Сіетл щодо невисоких відсотків користування бібліотекою та читання книг у науковців, викладачів та студентів державного Вашингтонського університету на початку нового століття. Співвідношення кількості книг та кількості екземплярів, які користувачі ніколи не читали, посилюється обнадійливою фразою, але автор вдаряє стьобом по суспільству мейнстріму, що «це не бібліотека, це притулок для сиріт (This isn't a library, it's an orphanage)» [5, с. 8]. Міркування Корліс також вказують на схожу думку молоді індіанки щодо долі книг, які ніхто не читає, як маркер меншовартості книг для представників сучасного суспільства мейнстріму. Із виваженим стьобом автор підсумовує романтичну думку Корліс щодо бога, який скидає інші книги на голови людей, та «можливо, кожна книга в бібліотеці очікує свого рятівника (maybe every book in every library waiting its savior)» [5, с. 9]. Автор вказує на таємне бажання молоді самозакоханої індіанки, обожаювачки книг Корліс здатна бути рятівницею, особливо коли вона зустріла схожість поглядів на цінності в сучасному білому суспільстві, підтверджуючи думку О. Шостак про здатність молодих до інтеграції «у мейнстрімне біле суспільство» [6, с. 616].

Оповідання заохочує читача до взаємодії з авторським мисленням через текст, оскільки завуальовані дії героїв потребують інтерпретації закодованого Шерманом Алексі значення. Базова зазначає, що «його літературні «маргінали» покликані змінити думку осіб, що мають далекий від резерваційного життєвий досвід, про індіанців на краще. Герої одначе переживають тут справжні трагедії, зазнають моральних і фізичних травм, створюють власну міфологію» [1, с. 96].

Висновки. Літературні проєкції взаємовідносин індивідуальної ідентичності молоді індіанки-студентки Корліс відтворили вектор розвитку корінної ідентичності «Ми» та «Я» у взаємодії з представниками ідентичності мейнстріму «Інший». Авторська формула виживання з гумором загострює проблему дійсного соціального становища індіанської молоді на резерваціях і в містах, «невлаштованість героїв у <...> просторі, шалений пошук себе, побудова нової <...> самосвідомості» [8, с. 116]. Текстові приклади спростовують стереотип «необізнаного дикуна», підтверджують, що «сучасні індіанці добре обізнані з культурою мейнстріму і не є недоречним артефактом» сьогодення» [1, с. 97]. Гіркуватий присмак стьобу та кітч спонукує читача та корінну молодь резервацій розібратися в суті дихотомії справжніх та несправжніх цінностей культур корінних народів та мейнстрімного суспільства. У наступних роботах ми проаналізуємо інші аспекти взаємодії індивідуальної ідентичності корінної молоді із цінностями світу американського суспільства крізь призму простору та часу.

Література:

1. Базова В. Резервація та резерваційні індіанці як вияв національної ідентичності і творчості Шермана Алексі. *Науковий вісник міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія.* 2018. Вип. 37. Т. 1. С. 95–97.

2. Березнікова Н. Цінності героїв Шермана Алексі як чинники виживання урбанізованої індіанської молоді в суспільстві. *Національна ідентичність в мові і культурі* : збірник наук. праць / за заг. ред. А. Гудманяна, О. Шостак. Київ : Талком, 2020. С. 32–36.
3. Шостак О. Формування ідентичності корінних американців в екстремальних умовах суспільства США. *Авіаційна та екстремальна психологія у контексті технологічних досягнень* : збірник наук. праць / за заг. ред. Л.Г. Помиткіної, Т.В. Вашеки, О.В. Сейченко. Київ : Аграр Медіа Груп, 2017. С. 289–295.
4. Березнікова Н. Стюб як метод виявлення корінної ідентичності у творчості Шермана Алексі. *Гуманітарна освіта в технічних вищих навчальних закладах*. 2018. Вип. 37. С. 100–108.
5. Alexie, S. *Ten little Indians: stories*. New York: Grove Press, 2003.
6. Шостак О.Г. Вчення про священне коло як шлях до подолання національного травматичного синдрому у творчості американських та канадських письменників індіанського походження. *Сучасні літературознавчі студії. Літературний дискурс: транскультурні виміри* : збірник наук. праць. Київ : Вид. центр КНЛУ, 2015. С. 613–623.
7. Шостак О. «Постмодерний кітч як шлях до вияву національної ідентичності у творчості Джералда Візенора». *Гуманітарна освіта в технічних вищих навчальних закладах*. 2016. Вип. 34. С. 244–257.
8. Конопляник Л.М., Мельникова К.С. Основні етапи зміни концепції національної ідентичності і літературі Ірландії ХХ століття. *Науковий вісник міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія*. 2019. Вип. 42. Т. 1. С. 84–90.

Bereznikova N. Markers of individual self-development in the collective identity of modern Native Americans of North America (on the example of Sherman Alexi's story "Search Engine")

Summary. The article discuss aspects of saving the national roots of indigenous population of North America through interaction as individual and collective forms identity dur-

ing the process of Indian youth moving to cities and searching of own "ego" on the material of Sherman Alexie's novel "Search Engine" in the collection "Ten Little Indians". Literature of modern indigenous writes of North America envisages author's attitude to keep save their tribes historical memory as a cultural heritage of indigenous population in literature. Highlighting of developing issues of modern generation of indigenous population has represented as interrelations with collective (a family and a reservation) with individual (a personality) identity and diversities through a prism of space and time continuum. Sherman Alexie, an indigenous writer of North America, whose native roots tied with a reservation Couer D'Allen/Spokane. He has been telling histories about reservation youth who started to move across reservation boards at the end of the nineties and destroy the stereotypes given the colonial policy. Social purpose stories give new vectors of surviving of national identity as collective "We" as individual "Me" of indigenous identity in a new surrounding of multicultural, noisy, big cities with bright lights of shop windows. Young Indians arrived be assure in their self-understanding and find out new value criteria for modern indigenous youth, but they are found by fears, lies, tricking and left-handed people with fake things. The author emphasizes essential problems of indigenous population during the period of assimilation and inner struggle of native people to survive on own land. Using humor, mockery and kitsch the writer highlights vectors of modern youth self-evolution capable to keep save the historical memory and native lands, and creation of own way, and interesting life in modern information world. The writer creates own defining survey of indigenous identity by young Indians accordingly to a trickster components and humor with imagination as own author algorithm of surveying in the mainstream policy condition.

Key words: individual and collective identity, Indian youth, Spokane, university, poetry.